

Szegedi Egyetem

VITA - VITA - VITA

A pesszimizmusról

Hozzászólás Farkas István cikkéhez

MODERN és — a mai terminológiával mondva — eléggé „eluralkodott” kérdéssel foglalkozik Farkas István, a pesszimizmusról írott vitaindító cikkében. Felmerült bennem is a kérdés: vajon huszonegynéhány évünk néhány apró és első csalódása feljogosít-e arra, hogy kiábránduljunk az életből, fásultak, elkeseredettek legyünk? Hisz még ezután, a diploma megszerzése után fogjuk valójában megkezdeni az „igazi” életet.

Valóban találkozunk olyan jelenségekkel, amelyek az emberből visszatetsztést, dühöt, letörttséget, elkeseredést váltanak ki, de ezek nem lehetnek pesszimista létezési jelek. Találkozunk olyan jelenségekkel, amelyek az emberből visszatetsztést, dühöt, letörttséget, elkeseredést váltanak ki, de ezek nem lehetnek pesszimista létezési jelek. Találkozunk olyan jelenségekkel, amelyek az emberből visszatetsztést, dühöt, letörttséget, elkeseredést váltanak ki, de ezek nem lehetnek pesszimista létezési jelek.

van a világon, de mióta halnak erről a kérdéstről rádióban, tv-ben, sajtóban — pesszimistának vallják magukat. Az intézetek folyosóján, vagy egy fekete szürsölgetése közben a meggyőződés teljes hiányában, s ugyanakkor magasrólú szolamokkal, de unott arc kifejezéssel esetelik a ki-látástalan jövőt. Mert most ez a divat!

Mindig furcsán néztem azokra, akiknek eddig sok minden megadatott, de ha valami egyszer nem sikerül — igazat írok: például nem kapnak szociális segítyt, jeles helyett csak közepesen vizsgáznak stb. — rettenetesen nekieserednek és „sorskivetett”-nek érzik magukat.

MONDJÁK, a borulató szemlélet egyik táplálója a protekciózás. De — bár az a szocialista erkölccsel egyáltalán nem egyeztethető össze — nem inkább irigységet váit ki a mások protekciója bennünk? — „Neki van, nekem nincs!” alapon. Ilyesmiből eredhet az ötöd-éveseknél tapasztalható nagyon visszatetsztő és szomorú jelenség is. Erdemes elgondolkozni azon, hogy egy jó közösség, amely négy és fél évig jóbán-rosszban együtt volt, hogy hullhat szét oly könnyen az utolsó fél évben, hogy tépheti szét a rosszul értelmezett kenyérharc? az összetartás köteleit? Miért van ez? — Hisz azt természetesnek kellene venni, hogy az öt év munkájának eredményei alapján történik a munkahelyek elosztása. Ha úgy

minél jobb eredményt elérni, minél jobb munkát végezni.

Az ilyen „illúzióvesztett” hallgatók nagy része természetesen cinikus is. Véleményük szerint a cinizmus velejárója a pesszimista szemléletnek. Mi teszi az embert cinikussá? — Vagy felsőbbrendűségi, vagy kisebbségi érzése. Ha valaki bírál, egyáltalán nem biztos, hogy cinikus, sőt! Az, hogy valakit dühösítenek például egyes „nem logikus” intézkedések, és ezekre az illető felhívja a figyelmet, még ha gúnyolódva is, ez nem feltétlenül cinizmus. Esetleg annak éppen az ellenkezője — a javítani akarás.

LEHET, hogy nagyon vulgarisan hangzik, de — megítélés szerint — aki tud és szeret nevetni, az nem lehet pesszimista, nem lehet „élettel megcsömörlött” ember. Valljuk meg őszintén, ha erőt vesz rajtunk a kiábrándulás, szívesen fordulunk a humor, a vidámság adta „gyógyír” felé. Az mindig pihenést, felüdülést nyújt.

Az esetenként ért igazságtalanság, sérelem, bántó kivételzés nem lehet oka annak, hogy pesszimistává váljon az ember. Aki harcol igazsáért, van akaratereje leküzdeni a kudarcok utáni „tehetetlenségét” és lustaságát (!), egyszóval tud „újítani”, annak nem jut ideje arra, hogy még pesszimista is legyen.

Mészáros Részó

MIT TUD A SPORTRÓL?

A Frank-testvérek sokat tudtak

Az MTS városi tanácsa az újságíróklubban rendezte meg a Mit tud a sportról? vetélkedő városi döntőjét. A Frank-testvérek ékesen bizonyították, hogy mit tudnak. Emil, aki III. éves orvostanhallgató, 19 ponttal, 26 versenyző közül került az első helyre, Judit pedig negyedik lett. A testvérek boldogan vették át a jutalmakat, s örömmel vették tudomásul a hírt: indulhatnak a megyei döntőn is.

— Hosszú ideig magam is aktív sportoló voltam — mondotta a vetélkedő után a győztes — nem régen még kosaraztam is, a sok tanulni-értélem miatt azonban abba kellett hagyni az edzéseket. A sport iránti szeretetem azonban ma is megmaradt, úgy érzem ezt a vetélkedőn való szereplésem is bizonyítja.

— Én még most is sportolok — szolt közbe Jutka. II. osztályú tornász vagyok, de mint testnevelés szakos elmeletileg is képeznem kell magam. Nagyon örülök a negyedik helynek.

A teljesség kedvéért jegezzük meg azt is, hogy a vetélkedőn nemcsak hallgatók, hanem oktatók is résztvettek. Gál Lajos, Szabó László, mint zsűritagok, Honti Gyula pedig, mint játkévezető.

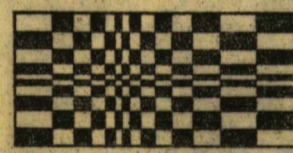
És mint mindig, most is úgy történt: a tanárok kérdeztek, a hallgatók válaszoltak.

A sport „Ki mit tud?” győztesei, a Frank-testvérek

S A K K K

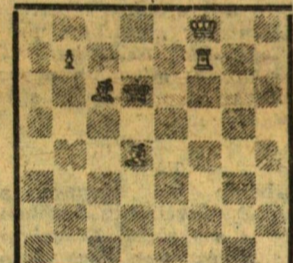
Rovatvezető: dr. Blahó György

SZELJEGYZETEK
Bárányok február 14-én délután a csodagyerekekről írték. Megemlékeztek ezek sorában Reshevskyt is, hozzáfűzve, hogy „később csak közepes sakkosok váltak belőle”. Szegény Samy! Hát hiába töltött 3 évtizedet a sakkozás élvonalában és a világ bajnokság legközelében, hiába verte meg a dicősege teljében lévő Botvinniket az egyik moszkvai SZU-USA viadalon 2:1,5-re, hiába vívta ki (Najdorf-fal szemben) a „nyugati féltke bajnok” a nem hivatalos címét? Mindezt ma már közepes teljesítménynek számít csak?

Nagy a gyanúm, hogy még most, életének 6. évizében is beférne — mondjuk a magyar olimpiát válogatottba...
Televízióknak március 13-án esti adásában adta tudunkra a távirati ügynökségek által szenzációként kijáró buzgalommal szóróított hírt: a március 10-1 határidőig a világ bajnokjelöltek versenyén indult jogosult Botvinnik exvilágbajnok nem nyitotta be nevezését a sakkszövetséghez, tehát kiaknázatlanul hagyja a trónjának visszaszerzésére a kiáltó lehetőséget. „Első eset a sakk-történelemben...” — hangzott hozzá a kommentár. Később, az első eset volna, ha alig 15 éve Euwe és Reshevsky elindult volna a világbajnokjelöltek budapesti versenyén, ha 1948-ban Reuben Fine nem maradt volna távol magáról a világbajnokságról, ha a 20-as években Lasker dr. nem szemléte volna filozófikus nyugalommal Capablanca elleni visszavágója érdekében tartott propaganda-hadjáratot. ha...
A legszélesebb tömegekhez szóló tájékoztató közegünk háza táján meglehetősen tájékozatlanok sakk dolgában!

A takarékoság jegyében:
I. K. H. Hannemann
Slakbladet 1932

Majd a világos gyalog a e7. d7 és e7 mezőre. Mind a 4 változatban: matt 2 lépésben.

Hála és megbecsülés

A napokban, fiatal tanárjelölt barátom ismeretlen szülőktől kapott levelet.

„...Tudtuk, hogy a fél-év előtti jelelelet gyengék voltak és ezért minden rosszra el voltunk készülve. Ezek után nagy lelki megnyugodás volt részünkre, hogy nem bukkott meg... Ismételtén nagyon megköszönjük a tisztelt tanár úr segítségét és maradjon hálás tisztelettel...” — írja az édes-apa.

Hála és tisztelet egy tanárnak, mert többet tett egy emberért, mint azt kötelessége megkívánna. S ezeknek a le-veleloroknak együtt örül- tünk fiatal tanárjelölt barátunkkal mert úgy hisszük, hogy a párszavas jókívánások, őszinte levelek éppen elegetesnek hálánk kifejezésére, amit egy ve-lünk jót tevő ember iránt érzünk.

Farkas

Megjegyzések

ORVOSÉGYETEMÜNK DIÁKKÖRI KONFERENCIÁJA KAPCSÁN

Valljuk be: szervezési hibával kezdődött. Rebesgettek ugyanis, hogy „tavasszal” lesz az Országos Diákköri Konferencia, de biztosat senki sem tudott. Egyszer csak kapott a Szegedi Diáktanács a Budapesti Rendezőbizottságtól egy levelet, hogy a legrövidebb időn belül küldje fel rangsorolva az előadásra kerülő témákat. Így időhiánnyal küzdve kissé kapkodó szervezés után február végén mégis megtartottuk a helyi konferenciát. Bizony kissé aggodva vártuk a nagy napot, hiszen arról volt szó, hogy mit tudunk produkálni szinte azonnal a Szegedi Tudományos Diákkör. Van-e elegendő kutatási téma, megfelelő lendülettel folyik-e a munka, megvannak-e a szakirodalmi alapok, elfogadható-e a dokumentáció.

Előjáróban csak annyit: csattanós választ kaptunk a felvetett kérdésekre, mert a neves professzorokból és tanárokból álló bíráló bizottság véleménye szerint 17 előadás méltón képviselheti Budapesten a Szegedi Diákkört. Megéri a fáradságot, kicsit részletesebben is belepillantani az előadások tematikájába, mert így szemléletesebb képet kapunk diákköröseink felkészültségéről.

Az egyik legjobb előadás Várkonyi Tibor V. éves orvostanhallgató „A központi idegrendszeri kapillárisok enzimhistochemiai vizsgálata az ontogenesis folyamán” című beszámolója volt. Már a témaválasztásból is kiderült, hogy az előadó a legkorszerűbb irányvonalat képviselve funkcionális kérdéseket morfológiai oldalról közelít meg. Elméleti és gyakorlati szempontból ugyanis egyaránt fontos, hogy az úgynevezett „vér-agyagát” finomabb mechanizmusát minél jobban megismerjük. Ez nemcsak a központi idegrendszer anyagcserejének pontosabb analizisét teszi lehetővé, de fontos gyógyszerek gyakorlati alkalmazásához is hozzásegít. A szerző egyszerű mikroszkopos fényképekkel illusztrált előadása végén azt a következtetést vonja le, hogy a vér-agyagát szel- lep-szerű működésében jelentős szerepet kell tulajdonítanunk az agyi kapillárisokban kimutatható alkális foszfátáz és pszeudocholineszteráz nevű enzimeknek.

lottunk, hogy egy új módszert vezetett be a vese szöveti keringésének vizsgálatában, de újszerű fiziológiai tényeket is ki tudott mutatni, melyek jelentősége további kutatásokra ösztönöz. (Az idősebb oktatót mindig jóleső öröm tölti el, ha azt látja, hogy egy — bátran mondhatjuk — még kezdő kutatónak arra is jut ereje, hogy egy új módszer bevezetése mellett még új eredményt is produkáljon.)

Feltétlenül említést érdemel Wörum Imre V. éves orv. „Az elektroshock iránti érzékenység és az agy gamma-aminovajsav-szint kapcsolatának vizsgálata patkányon” című előadása is. A szerző gondos biokémiai elemző munka eredményeként arra a megállapításra jutott, hogy a gamma-aminovajsav komoly szerepet játszik az elektroshock érzékenység alakulásában. Ennek az eredménynek — persze további vizsgálatok után — komoly gyakorlati jelentősége is lehet.

Nagyon szép módszertani előadást hallottunk „Vizsgálatok a corticosteroidok vékonyréteg kromatographiás szétválasztásával és meghatározásával kapcsolatban” címmel Gyurkovics Ágnes V. éves orvostanhallgatótól. A kitűnően dokumentált és szépen elmondott dolgozat arra is felhívja a figyelmet, hogy diákköröseink érdeklődése kiterjed az új módszerek kidolgozására is.

Egy előadó felkészültségét dicséret illeti. Nyilvánvaló, hogy kisebb-nagyobb zökkenők még vannak, de figyelembe kell venni: diákokról van szó. Diákok szólnak nagyrészt diákokhoz, akik elmondják egymásnak munkájuk eredményét, nehézségeit, problémáikat. Hogy ez így van az is bizonyítja, hogy az Elettani Intézet tanterme tele volt érdeklődő hallgatókkal s jócskán akadtak hozzászólók is.

Egy fontos hibára azért fel kell hívunk a figyelmet. Egy előadás értékét emeli a szép, de rontja a csúnya interpretálás. Fontos tehát, hogy a diákkörösök már most megszokják, hogy előadásaihoz szép kivetítő és érthető, világos ábrákat készítsenek. Ezen a téren bizony még akad javítani való.

A helyi konferencia eredményei alapján úgy érezzük, hogy hallgatóinkat nyugodtan engedjük az Országos Diákköri Konferenciára, ahol munkájuk megvitatása szélesebb fórum előtt történik, bepillantást kapnak a társeregnyek munkáiba, de ami a legfontosabb: további tapasztalatokat gyűjthetnek.

Dr. Jancsó Tamás

„A vesekőre keringési reakcióinak vizsgálata természetes módszerrel” című beszámolója is. Nemcsak arról hal-